

ЕЛЕГИЯ ЗА МЪРТВИЯ ГРАД

Залезът искри като шампанско. Някъде, на поредния коктейл, пак вдигат наздравица. Отново театър и артистите се престарават, но зрителите стоят безучастни. Вечерта спуска завеса от мъгла.

Обичам тази плътна мъгла, изпълнила улиците. Тя подхранва въображението, спомени и мечти се преплитат, най-хубавото от миналото на-

селява бъдещето и ето аз вървя из един град, който по среща Коледа с песни и танци, елхи разливат светлини и уханье на смола — „Елхови лес, елхови лес. . .“

Мъглата-вълшебница сближава и отдалечава, прикрива грозното и уродливото и ми се струва, че хората, които срещам, са по-хубави и по-добри, отколкото през деня.

Че многобройните сергии и сергийки, протегнали пипала към празните ни джобове, сега приличат на разпилени съкровища от приказките на „Хиляда и една нощ“. Дори и гласовете на продавачите са приглушени и мамещи: „Хайде, кой колкото иска и колко то даде, хайде!“

А денят е жесток със своята яснота. Сняг, студ. Старци крачат бавно по заледеления път и важ и крепят торбичките с бурканче мляко и хляб. Неизбежна диета, наложена от обстоятелствата. Млада майка със сърдито лице тегли детето, чиито крачка са залепнали пред сергията с пъстри колади. Уличните търгозци се надвикват пресипнало. Портокали, лимони, банани, маслини, шарени ботинки и пуловери, вносни сапуни и одекото ни — но няма ги приглушени те мамещи гласове — „Хайде, кой колкото иска и колко то даде!“.

Продължавам в мъглата, защото тя успокоява като влажна ръка върху сгорещено чело. Но защо на очите ми нещо пари, дразни гърлото, задушават, а наоколо кънти кашлица и бягащи сенки размахват бели къпички! Ах, злата фея е преплувала голямата река и ни души, души със силните си пръсти. Какъв кошмар, Господи, какъв кошмар!

По Дунава плава кораб с пътници. „Ето, — казва някой — това е Мъртвият град. Запознал се е такъв, какъвто е бил до нощта на хиляда деветстотин деветдесет и... година. Само хората ги няма“.